Crit de la Terra és un projecte de contrainformació autogestionat de les terres del nord-est de Catalunya.Té la intenció de servir com a mitjà per informar de totes aquelles notícies i opinions que no acostumen a sortir en els mitjans convencionals. Pretenem que sigui un canal de comunicació directe, que pugui facilitar un tracte més proper entre diferents col·lectius alternatius i antiautoritaris d'aquestes terres .

La nostra manera de funcionar és senzilla: som un grup de persones que ens encarreguem de rebre notícies, articles d'opinió i d'altres, que posteriorment editem, imprimim i distribuïm. Us demanem i animem per tant, a que ens envieu vosaltres mateixes la informació que tingueu i que us agradaria que es publiqués. Volem agraïr a totes aquelles que han contribuït enviant-nos escrits a que el projecte sigui possible. No ens fem càrrec dels continguts de la publicació ja que considerem que és el lliure exercici d'una necessitat vital: la comunicació

critdelaterra@gmail.com

Març/Abril 2012 nº 9

CRIT DE LA TERRA

Publicació antiautoritària i gratuïta del Nort Est

Editorial.....1-3 pag.
La prohibició del hiyab: .....3-6 pag.
Comunicado de Juan Sorroche Fernandez.....7-8 pag.
"Crisis" = ¿Refuerzo del Poder?.....9-10 pag.
Denuncia col·lectiva
contra el rectorat i els mossos.....11-13 pag.
Crònica manifestació en
defensa dels espais alliberats.....14-15 pag.
Més repressió per les solidàries
amb Núria Pòrtulas..... 15-16 pag.

Rendirse, jamás !

Més repressió per les solidaries amb Núria Pòrtulas

atemptat a l'autoritat reclamant-los-hi 3 anys de presó per cada una i 20 mesos més de presó i una multa de 4750€ per lesions a la policia.

Volem recordar que durant tot aquest temps la pressió per part de la policia ha estat una constant amb vigilància a membres de l'assemblea 24h, micros en els nostres espais de trobada, agressions verbals i provocacions durant les manifestacions i en la nostra vida diària, tot per intentar coartar la nostra lluita però sense aconseguir callar-nos.

Som conscients que la solidaritat amb les companyes porta a una espiral de repressió i càstig contra la qual no volem ni ens podem quedar mudes.La repressió cap als col·lectius i moviments socials no és un atac sinó que és una defensa de l'estat, dels atacs fets des de cada una de les diferents moviments/protestes, sostinguda per una justícia classista.

Sabem que la solidaritat és una de les nostres millors armes, és per això que ens agradaria que estiguéssiu atentes a les pròximes convocatòries tant d'aquest cas com dels transcorreguts aquests darrers mesos a Girona com són els 6 encausats per les retallades a sanitat, els 7 acusats pels fets transcorreguts a la Universitat de Girona, la multa a dues companyes per manifestar-se contra el feixisme a Salt o els acusats de boicotejar col·legis electorals a Banyoles.

Perquè la lluita és l'únic camí per la supervivència....

Nurialliure.blogspot.com

Editorial

Hola a tots i totes, us presentem de nou el Crit de la Terra de Març i Abril.

En aquesta editorial ens agradaria fer per una part, especial referència a les diferents postures que han adoptat els sindicats davant el nou context laboral que es presenta, i per una altre fer un repàs a les dates simbòliques i emblemàtiques, com ara el 8 de març o l'1 de maig.

Anem per parts. Com cada any hem pogut comprovar que la data assenyalada del 8 de març, un cop més les institucions se l'han apropiat, convertint i resumint una data emblemàtica i simbòlica en un acte cutre per salvar l'expedient i continuar mantenint la idea falsa d'igualtat d'oportunitats i de fals interès social. Des de fa anys podem observar com les institucions s'han anat empassant i absorbint les nostres dates, transformant d'aquesta manera, les jornades de lluita i denúncia en estàtiques concentracions. Al nostre entendre, entenem la lluita com quelcom continu, en el cas del 8 de març, entenem la lluita feminista com una esfera més de la nostra vida que està present en tots els nostres actes, en la nostre manera de ser i de fer. Una manera de poder trencar amb els esquemes i rols imposats socialment. D'aquesta manera ens oposem radicalment a la idea de concentrar un aspecte que forma part de la nostre vida en una merda de concentració i acte institucional. Tot i així, no deixem de veure la necessitat de poder-nos reapropiar d'aquestes dates que originalment pertanyen al poble, no a les institucions (de fet la data del 8 de març commemora l'homenatge i el record de les dones assassinades en una fàbrica ocupada de Nova York, la data és del poble, perquè els morts sempre són del poble). I entenem l'arquetip, el símbol, com pot ser una data marcada perquè esdevingui una eina que ens permeti exterioritzar i fer més palpable una lluita. Així que proposem recuperar i dotar del veritable significat totes les dates emblemàtiques que en el seu origen es traduïen en jornades de lluita. Proposem fer el possible

Editorial

per tal de recuperar aquestes dates per tal que aquestes esdevinguin escenaris adients per poder difondre i estendre el nostre posicionament i les nostres pràctiques. Recordem que la següent data és l'1 de maig dia de les treballadores (i el 30 dia internacional del Sabotatge).

Parlant de reapropiacions, entrem dins l'altre tema. Totes sabem de sobres (i qui no ho sàpiga, ens sap greu, però està profundament enganyat), que CCOO i UGT són uns venuts, una vàlvula més que actua com a regulador i mediador per tal d'assegurar la pau social. Les subvencions estatals que reben els impedeix defensar als treballadors i oposar-se a les mesures del govern. El diàleg que mantenen amb les institucions impossibiliten una oposició real, ja que entenem que el diàleg és tan sols el mitjà per concretar a quin preu venen a les treballadores. D'aquesta manera ens trobem les vagues generals convocades amb només 20 dies d'antelació, els serveis mínims i les vagues de 24 hores (ja ens direu que pretenen paralitzar), les interminables i monòtones processons de xiulets, la última tendència de convocar manifestació els diumenges a les 11 abans del vermut (res, per estirar les cames, que tota la setmana al despatxet, ja se sap), i un llarg etc. De totes maneres no en sorprèn aquestes posicions elegides pels sindicats majoritaris, però el que si ens sorprèn i ens decepciona profundament és l'última actuació protagonitzada per la CGT, quan aquesta es va tirar enrere, pocs dies abans de la convocatòria de vaga al TMB (Transports Metropolitans de Barcelona), quan la seva posició de sindicat majoritari dins l'empresa els donava l'oportunitat de protagonitzar un episodi de lluita que hauria col·lapsat la ciutat de Barcelona, coincidint amb el congrés internacional de Mobil Phone. No entenem aquest acte de covardia ja que el trobem incoherent amb el seu discurs. Així que, de la mateixa manera que anteriorment parlàvem de reapropiar-nos dels nostres símbols, fem una crida a apropiar-nos també de les seves convocatòries, ja que, ens agradi o no, són

segueix a l'altra pagina >>

Més repressió per les solidaries amb Núria Pòrtulas

>> ve de l'altra pagina

mobilització, a l'organització popular i antiautoritaria, a la desobediència i a favor de l'alliberament d'espais. L'acció és va portar a terme en resposta a l'existència d'aquestes entitats i institucions que formen part dels pilars del capital i del model de vida imposat, arrossegant a totes les persones i al planeta en general a una autodestrucció sense mesura, amb un repartiment desigual de riquesa com a resultat dels interessos de molts pocs i imposant un model de vida patriarcal on les relacions giren entorn del consum i dels diners i no entorn a les persones, condemnant d'aquesta manera a una indiviualització, una competència assassina i una relació de forces i poder desigual entre nosaltres.

Durant la manifestació no van haver-hi detencions.

Més represió per les solidàries amb Núria Pòrtulas

L'Assemblea de Suport a Núria Pòrtulas va estar 3 anys exigint la llibertat de la nostra companya tant amb manifestacions, xerrades, escrits, com presència al carrer i accions de desobediència fins aconseguir-ho.

Dos anys més tard de l'absolució de la nostra companya ens queden encara dos judicis pendents a diferents membres de la campanya. Un d'ells, provinent d'un episodi en què 3 companys van ser detinguts i acusats de resistència, desobediència i atemtat a l'autoritat, durant l'encartellada d'una convocatòria el març de 2009. Durant la detenció es van produir agressions físiques per part de la policia cap a un dels nostres companys.

L'altre judici, arran d'una de les accions en solidaritat amb la nostra companya, realitzades durant la setmana de lluita en el procés de deliberació del Tribunal Suprem espanyol l'abril de 2010, dues companyes s'enfronten el 29 de maig d'aquest any a un judici per

Crònica de la manifestació en defensa dels espais alliberats

El dia 17 de febrer a les 17 h de la tarda es va convocar en motiu de la celebració del tercer any del CSO Kan Kolmo una manifestació en defensa dels espais alliberats. La manifestació va començar a la Plaça del Lleó, agrupant unes 100 persones, es va dirigir al carrer Bisbe Lorenzana, tallant posteriorment la carretera Barcelona, Jaume I, passant per plaça Constitució, C/St. Clara, Plaça Catalunya i finalment va acabar al Centre Social Okupat Kan Kolmo.

Durant el recorregut es van atacar a diferents símbols del capital, bancs, immobiliàries, comerços del grup Inditex (multinacionals repartides arreu del món que és caracteritzen pels acomiadaments dels treballadors que contracten i els seus precaris contractes, a part de contribuir a esclavitzar amb forma de consum compulsiu a dones i homes atrapades per la moda i l'apariència). Es van fer nombroses pintades fent referència a aquest consum compulsiu que ens sotmet el capitalisme, les incoherències del seu estat de benestar, i denúncies explícites, senyalant com a responsables als bancs de les misèries de milers de persones. Es va bombardejar amb bombetes de pintura a moltes entitats bancàries i a la seu d'Iniciativa, recordant, d'aquesta manera que no s'oblida la seva implicació amb nombrosos casos repressius i la seva falsa política d'esquerres. També es van sellar immobiliàries, caixers i la seu d'Endesa, responsable directe de la construcció de la MAT i de la destrucció del territori que comporta. Per últim la manifestació es va parar davant de la seu de la Caixa, i allà un grup de persones van construir una paret, tapiant així la porta amb unes totxanes que s'havien deixat prèviament davant del banc. Allà, mentre s'aixecava la paret, és va llegir un manifest, que parlava de l'actual situació de crisis i desnonaments que pateixen moltes famílies, assenyalant a polítics i banquers com a màxim responsables i fent una crida a la

<< segueix a l'altra pagina

La prohibició del hiyab: la hipocresia dels Estats

>> ve de l'altra pagina

els únics que tenen poder de mobilització. Així que una vaga general és un episodi idoni per estendre les nostres pràctiques, encendre els ànims i convertir el dia en un autèntic malson per les autoritats.

El setembre del 2010 Barcelona va tastar el gust de la revolta, nosaltres ens vam quedar amb les ganes. Fem una crida a sortir als carrers aprofitant les dates assenyalades i estendre la lluita a totes les esferes de la nostre vida. Fem d'aquesta primavera una estació inoblidable.

El naixement del hiyab com a "problema" a Europa

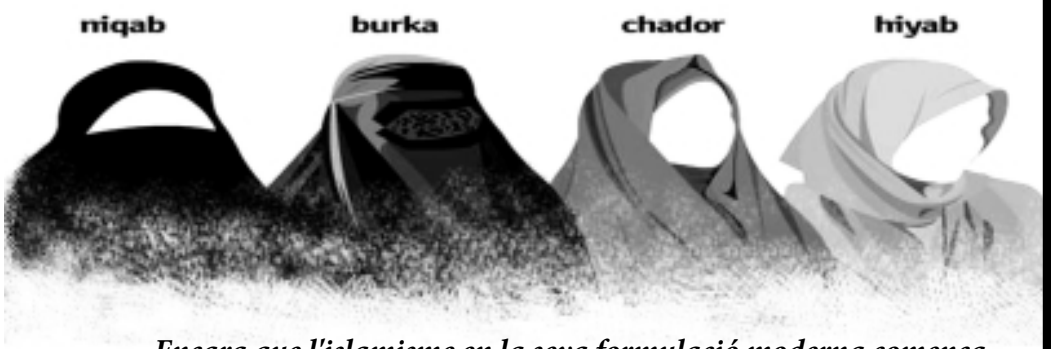

Encara que l'islamisme en la seva formulació moderna comença als anys vint amb els Germans Musulmans, és al llarg dels anys vuitanta que l'Islam culmina l'objectiu polític de la islamització dels Estats. Paral·lelament, s'estableixen una sèrie de normes de moral pública, entre les quals hi ha el control de la vestimenta de la dona. És llavors que prolifera l'ús del mocador musulmà o hiyab.

El "problema" del hiyab a Europa comença a la dècada dels vuitanta, coincidint amb l'augment de la importància de l'Islam en la mobilització política, tant dintre com fora del continent.

La resposta de quasi tots els països europeus a tal situació és la de l'elaboració d'una llei que restringeix l'ús del hiyab en espais o

La prohibició del hiyab: la hipocresia dels Estats

qüestions públiques. El Tribunal Europeu de Drets Humans, fins i tot ha assumit sempre les posicions dels diferents governs.

Els arguments que han utilitzat les lleis i els defensors d'aquesta posició són molt diversos, i no necessariament van lligats a la dreta política. Entre d'altres justificacions, a França, per exemple, s'ha dit que el fet del mocador no responia a una acció individual, sinó a una estratègia nacional de grups fonamentalistes. Però hi ha un argument per a la prohibició que em crida sorprenentment l'atenció: la construcció del hiyab com a quelcom discriminatori per a les dones. Aquesta posició, que és la dels estats occidentals, vol ser la "salvadora" de les dones musulmanes i "alliberar-les" de la seva cultura. I ara em plantejo jo: de debò la nostra societat, acomodada en l'estructura patriarcal silenciosa, pot donar lliçons sobre l'opressió a la dona?

Les diversitat de motivacions per a l'ús del hiyab

Primer de tot, cal entendre que bona part del gruix de dones que porten el hiyab, l'adopten de forma voluntària com a tret identitari i de mostra de la seva adscripció a aquells valors no occidentals de la cultura de la qual provenen, com a forma de resistència a l'imperialisme occidental que tot ho vol homogeneïtzar. Es tracta de la representació visual del seu compromís polític.

Això no vol dir que no hi hagi una bona part de les dones del món musulmà que adopten aquesta vestimenta empeses per pressions de la cultura patriarcal en què viuen.

Per tant, en la mateixa societat, conviuen dos motivacions per a l'adopció del hiyab: l' estratègia de resistència a valors occidentals i, per altra banda, la pressió que la societat exerceix sobre la dona. Aquesta pressió no només va lligada al control clar de la vestimenta

Denuncia col·lectiva contra el rectorat i els Mossos

de la facultat.

Referent a l'entrada dels cossos policials dins del recinte universitari, la responsabilitat última la va tenir el rectorat. En aquest sentit, la minuta policial adverteix que va ser a les 12:26h quan la policia de la Generalitat de Catalunya va rebre l'avís per part del vicerector per accedir a l'interior de Claustre. Així, la rectora va ser una cooperant necessària ja que va autoritzar l'entrada dels antiavalots. És evident que sense aquesta autorització, no s'hauria pogut lesionar a les manifestants.

La denúncia presentada és una acció més de les moltes que s'estan duent a terme contra la política de retallades del govern de CIU. Unes polítiques neoliberals, que van encaminades cap a la privatització i que atempten contra les garanties d'igualtat d'oportunitats i del servei públic de qualitat i a l'abast de tothom. Fins avui, el govern ha retallat 144 milions d'euros, un 20% dels diners dedicats a les universitats catalanes. En relació al professorat, s'estan precaritzant les condicions de treball tant del personal docent i investigador com del personal d'administració i serveis quan no, directament, provocant el seu acomiadament. A la vegada, l'augment de la forquilla de crèdits PDI a temps complert amb igual salari, aspecte que pot implicar la no renovació del PDI-TP; l'augment del preu de la matrícula i taxes dels estudiants; i l'increment d'hores presencials de docència i disminució de l'optativitat, són un exemple més de les reformes antisocials que s'imposen amb criteris de benefici econòmic i no pas de qualitat educativa, drets laborals i igualtat d'oportunitats.

Laura Tamarit

Denuncia col·lectiva contra el rectorat i els Mossos

rebuig que va tenir lloc el 16 de desembre del 2011, en el marc de les protestes d'estudiants, professorat i personal d'administració i serveis per la política de retallades del Govern de la Generalitat en la visita del president de la Generalitat, el Sr. Artur Mas a la universitat, el qual va ser convidat a participar a la celebració del vintè aniversari de la citada institució acadèmica.

L'acte estava programat a les dotze del migdia a l'església de Sant Domènec del Campus de Barri Vell i ja des d'un primer moment es van viure moments de tensió a l'exterior de l'edifici, davant del cordó policial que impedia l'accés de les persones a l'interior del recinte universitari. Ja en aquests instants els agents van fer ús de la força, tot i que el moment de màxima tensió es va viure al pati gòtic de la facultat de lletres, on més d'una vintena d'estudiants van patir lesions i agressions per les brutals càrregues dels antiavalots. La jornada va acabar amb tres detingudes i retingudes a comissaria el mateix dia fins ben entrada la vesprada. Posteriorment s'ha ampliat la llista d'encausades de l'atestat policial a cinc membres de la comunitat universitària, que declararan el dia 16 d'aquest mes.

La denúncia es testimonia en els informes mèdics de les sis denunciants que van patir lesions de diferent consideració per part de la brigada mòbil dels Mossos d'esquadra (Brimo), els quals van carregar contra les manifestants de forma indiscriminada atemptant contra la seva integritat física i moral. A més, cap agent portava el número d'identificació professional (TIP) de manera que no van poder ser identificats de cara a l'exigència de responsabilitats en la seva actuació. Tant el sotsinspector de la Brimo com l'intendent i l'inspector denunciats, eren coneixedors i partíceps de la càrrega i sobretot de les conseqüències a les quals s'atenien en tant que van ser els que van demanar l'autorització al rectorat. Per tant, eren conscients de com es desenvoluparia l'actuació policial dins el pati

La prohibició del hiyab: la hipocresia dels Estats europeus

de la dona, sinó al fet que aquesta mateixa estructura de societat patriarcal dota de prestigi a aquelles dones que adopten el hiyab, deixant de banda aquelles que no el duen.

Pensant-hi una mica, fins i tot podem trobar el mirall d'aquesta pressió sobre la vestimenta de la dona a la nostra cultura: passa exactament el mateix si preguntem al conjunt de població femenina catalana per què es depila, per què no volen passar de la talla 38 o per què cal portar tacons per aparentar elegància.

No podem imposar la nostra concepció de dignitat humana

Si analitzem la història dels drets humans, no és difícil arribar a la conclusió que les politiques de DDHH van estar al servei dels interessos econòmics i geopolítics dels estats capitalistes hegemònics.

Aquesta història es repeteix en el cas de la prohibició de l'ús del hiyab. Cada cultura concep la dignitat humana de diferent manera, i cal entendre que totes les concepcions de dignitat humana són incompletes. No podem imposar la nostra concepció de dignitat a altres cultures. Qui és Occident per fer-ho? Qui som per donar lliçons a la dona musulmana sobre la llibertat de fer el que vulgui amb el seu cos, si encara hi ha països on l'avortament està penat? Nosaltres, els occidentals, que hem fet néixer els grans banquers, lladres de grans fortunes, els polítics corruptes i els policies torturadors, quedant tots ells impunes a qualsevol penalització, podem alliçonar sobre la dignitat humana? És la nostra concepció de dignitat més completa que la d'altres cultures? Per què no deixem d'ajudar a la dona musulmana a "alliberar-se" de la seva cultura patriarcal, i treballem per enfonsar la nostra estructura patriarcal, en la qual ens queda tant per fer?

La prohibició del hiyab: la hipocresia dels Estats europeus

Un objectiu opressor comú

Resumint, no és que defensi estrictament l'ús del hiyab i de qualsevol manera, però crec que en aquest tema tan complex, per posicionar-se primer cal tenir en compte les diferents motivacions per al seu ús, la llibertat individual, i sobretot, abans d'aixecar la bandera "alliberadora" dels Estats occidentals pels drets de les dones, cal mirar-nos el propi melic i veure si podem presumir d'estructura social no patriarcal i de societat on la dignitat humana, en tots els aspectes, és el que prima.

Al cap i a la fi, és ben clar que totes aquestes polítiques prohibicionistes no són més que manifestacions de polítiques anti-musulmanes o anti-magrebís dels Estats europeus racistes. En l'Europa dels drets, les musulmanes estan discriminades doblement, per raons de sexe i per ser musulmanes.

Així doncs, la regulació del mocador musulmà pot anar en dues direccions: obligant a les dones a dur-lo (el cas de països de majoria musulmana) o prohibint-ne l'ús (el cas dels països europeus). En ambdós casos hi ha un objectiu comú: la dominació de la dona mitjançant la regulació de la seva vestimenta.

Bernat

Denuncia col·lectiva contra el rectorat i els Mossos

>> ve de l'altra pagina

más libertad es en los pueblos auto gestionados (dentro de la civilización) y en la Selva (no civilizada). Aunque, en realidad, nunca he estado en ninguno de estos lugares; quizá solo existan en mi imaginación.

Creo que si tiramos por algún tipo de organización social (que ya de por si coarta la libertad individual), tiene que ser algo por el estilo del Anarco comunismo, tendéncia filosófica y económica dentro del anarquismo, que promueve la asociación voluntaria sin Estado, e igualitaria a través de la propiedad comunitaria. Suena bien ¿no?

Y para el indomable que no quiere doblegar su libertad ante nada ni nadie como principio supremo en su vida, siempre quedará...

LA ANARQUÍA.

Firmado: Amigo XY

Es presenta una denúncia col·lectiva contra el rectorat i la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra per la brutal càrrega policial del 16 D a la UDG

Sis membres de la comunitat universitària van presentar divendres passat una denúncia al jutjat d'instrucció de Girona per sis faltes de lesions i sis faltes de coaccions contra la rectora de la Universitat, Anna Maria Geli; el sotsinspector dels mossos d'esquadra, responsable de la Brigada Mòbil; un intendent i un inspector, com a superiors jeràrquics i de comandament de la Brigada Mòbil dels mossos, i contra el vicerector de campus de la Universitat, Lluís Albó.

Recordar que la denúncia s'emmarca en la concentració de

"Crisis" = ¿Refuerzo del Poder?

Es como esta supuesta libertad que tenemos a nuestro alrededor: Si no te gusta, ¡pues elige otra cosa! Oportunidades, opciones, libertad…

Vale, vamos a manifestarnos a las calles. ¡A reclamar lo que es nuestro! (no sé muy bien el que…), o por otro lado: ¡no seamos unos malditos llorones! Vamos a destrozarlo todo y recuperar lo que es nuestro sin permiso, ¡por la fuerza si hace falta! Vale, muy bien, pues lo recuperamos, ¿y después qué?

¿Qué vamos a hacer? ¡Ya no hay fábricas que ocupar! Vamos a tomar los supermercados, al Corte Inglés, a Ikea, los MacDonald's, las compañías de seguros, los Decathlons, ¡al Novastock! ¡A autogestionarios como hacían esos obreros revolucionarios años atrás! ¡Pero si son una basura! ¡Quien quiere nada de esa basura! ¿Para quién estamos trabajando? ¡Para un montón de basura! ¡Qué asco!

Ahora en serio, esto parece de broma, pero el mundo está hecho un asco. Ya no se trata de jugar a un absurdo juego de "tú me quitas, yo protesto" ni de "tomar lo que es nuestro" (¿para que nos vamos a pelear por un montón de mierda?). Hay que hacer algo completamente nuevo, reinventarlo todo. Pero eso implica una organización social, y entonces ya estamos en lo mismo…

¿Alguna vez has pensado que el mundo realmente es un caos irremediable? El humano trata de poner orden. Es su condena, por haberse separado del jardín del Edén, por ser consciente de su própia consciéncia. ¿Acaso hay alguna salida?

Desde mi parcialmente ignorante punto de vista, creo que ninguna organización social ha resultado aún satisfactoria. Los únicos lugares que se me vienen a la cabeza donde las personas vivan quizás con

segueix a l'altra pagina >>

Comunicado de Juan Sorroche Fernandez desde la cárcel

Hola soy Juan Sorroche Fernández, escribo este comunicado para aclarar mi posición.

El TAV en el valle de Susa es uno de tantos de los proyectos que el Estado y la sociedad ponen en práctica, igual que las incineradoras, el estado de emergéncia por los residuos en Nápoles, la Gronda en Génova (es un proyecto para potenciar un nudo de la autopista), nuevas cárceles, la militarización de los sitios donde tendrán lugar las grandes obras y la militarización de las calles en las ciudades.

Ya sólo la destrucción de la tierra y la contaminación producida serían bastante para oponerse a estos proyectos, pero además de la devastación del ambiente , los tentáculos del capital y del dominio ahogan a las personas en un sistema cada vez más controlado, mercantilizado y mecanizado.

La realización de estos proyectos, a pesar de su nocividad mortal tanto física como mental, apunta a acostumbrar a la gente a soportar, a aceptar cualquier cosa dejando de lado su propia capacidad crítica y de acción. Quien los propone construye enormes campañas de mistificación en las cuales (también) nuestra realidad, nuestro presente y nuestro futuro, nos lo reproponen en una versión totalmente falsificada de forma que nos parezca cada vez más natural abandonar la idea de libertad y la posibilidad de autodeterminarnos. La explotación, la destrucción y la muerte son puntos fijos, construidos con la sangre y el sufrimiento, con los que la sociedad se auto alimenta. Estos son los pilares sobre las cuales se apoya y es necesario combatirlos. Luchar en contra de estos tentáculos es para mi luchar contra la sociedad que los crea.

Como rebelde individualista no hablo en nombre de ningún movimiento sino sólo por mi mismo. Yo me siento parte de la lucha y de todos aquellos que la hacen própia sinceramente. Por esto, con

Comunicado de Juan Sorroche Fernandez desde la cárcel

la cabeza alta, reivindico el hecho de haber participado en la lucha contra el TAV y la sociedad de forma autorganizada, fuera de las lógicas del Estado, de cualquiera jerarquía y de las formas que consideré oportunas.

Ser "culpables o inocentes", "buenos o malos", "violentos o no violentos", son definiciones morales que no me pertenecen, son conceptos utilizados por el dominio y en las relaciones sociales que los vuelven aceptables como símbolo de poder. Por que pienso que la autoridad no confía sólo en la fuerza y en los mensajes dictados por el orden estatal sino también en el acuerdo y la aceptación de esas relaciones.Mi violencia es una gota en el mar comparada a la que el Estado utiliza y monopoliza en Valsusa, en las guerras "de paz", en los CIE y en las càrceles, causando millones de muertos. Pero no todo va a durar, las cosas daran un vuelco. No soy un especialista de la violencia. Creo que se puede utilizar como un medio o un método pero no es el único, hay muchos más y todos són validos: la octavilla, la acción directa, las publicaciones, la expropiación, el concierto... esto tanto individualmente como colectivamente, cada uno decide cómo, por qué y cuándo mezclarlos.

A los que se han solidarizado siempre sin distinciones de "buenos y malos"... un afectuoso abrazo, nos vemos en los infinitos caminos de la lucha.A los que esta práctica, esta forma de relacionarse no la sienten propia, va todo mi desprecio y mi odio! Porque "el camino de la libertad y de la dignidad es siempre individual y no se une a los estereotipos ni a las etiquetas".

¡Con la cabeza alta! ¡Por la rebelión permanente!

Para escribirle: Juan Antonio Sorroche Fernandez
Casa Circondariale - Via Beccaria, 13 -
Loc. Spini di Gardolo - 38121 Gardolo - TN -Itália-

"Crisis" = ¿Refuerzo del Poder?

¿Qué tienen en común todos los panfletos anti-crisis y anti-reforma laboral?

Que ponen, irremediablemente, al "obrero" a un nivel por debajo del empresario, o en general del Estado. Frases como "te pueden despedir más fácilmente" "te pueden reducir el sueldo" "van a quitar el derecho a huelga" y similares, que supuestamente están para que al "obrero" la hierva la sangre, para que la gente se "mueva", no hacen más que reforzar el poder, en tanto que lo que divulgan es que el "obrero" no es más que una víctima de lo que le da o no le da su papaíto Estado.

¿Entonces qué? ¿Qué se supone que tenemos que hacer? ¿Nada?

¡Algo hay que hacer! ¡Claro esta! Pero llorar a los que nos dan las migajas para que nos traten mejor es una pérdida de tiempo, lo único que se consigue es reforzar los roles de poder-sumisión.

Porque una cosa esta clara: La mayoría de la población estamos sujetos a la dependencia de las empresas, que nos "dan" (¡oh, gracias!) trabajo y sueldo con el que sobrevivimos. Pero estas empresas son creadas por personas cualquieras, normales y corrientes como tú o yo, con el fin de ganar dinero con el trabajo otros. Sinceramente: ¿Qué "obrero" no desearía estar en el lugar de su jefe? Trabajar menos y ganar más dinero... ¡Qué dices! ¿Dónde hay que firmar?

Entonces, aquí esta, la sociedad capitalista: cualquiera tiene la oportunidad de tener la iniciativa de crear una empresa, tener trabajadores, y sacar beneficio del trabajo de estos. Y luego, si te da la gana, pues despides al trabajador. ¿Por qué no? Es mi empresa, hago lo que me da la gana. ¿Cómo va a venir a reclamarme un trabajador nada? ¡Si esto es mío!

Agenda d'activitats autogestionades

Diumenge 1: PIZZERIA "a Sacco Pizzetti" de 20 a 23H Solidària amb la trobada d'autodefensa feminista (Can Rusk)

Dimecres 4: Taller de bicis "Trinxacadenes" de 16H a 20H (Kan Kolmo)

Divendres 6: Kafeteria amb música a partir de les 19H (Kan Kolmo)

Diumenge 8: PIZZERIA "a Sacco Pizzetti" de 20 a 23H Solidària amb les encausades a Girona (Can Rusk)

Dimecres 11: Taller de bicis "Trinxacadenes" de 16H a 20H (Kan Kolmo)

Divendres 13: Kafeteria amb música a partir de les 19H (Kan Kolmo)

Diumenge 15: PIZZERIA "a Sacco Pizzetti" de 20 a 23H Solidària amb la pizzeria (Can Rusk)

Dimecres 18: Taller de bicis "Trinxacadenes" de 16H a 20H (Kan Kolmo)

Divendres 20: Kafeteria amb música a partir de les 19H (Kan Kolmo)

Diumenge 22: PIZZERIA "a Sacco Pizzetti" de 20 a 23H (Can Rusk)

Dimecres 25: Taller de bicis "Trinxacadenes" de 16H a 20H (Kan Kolmo)

Divendres 27: Kafeteria amb música a partir de les 19H (Kan Kolmo)

Diumenge 29: PIZZERIA "a Sacco Pizzetti" de 20 a 23H Solidària amb les encausades de l'encadenada per la campanya de Núria Pòrtulas (Can Rusk)

Punts de Distribució

Kan Kolmo - c/ del Carme nº41 (Girona)

Can Rusk - c/ Comerç, Barri Pont Major (Girona)

Bar Vegà B-12 - c/ Rutlla nº147-158 (Girona)

L'Estella de Banyoles - c/dels blanquers nº97 (Banyoles)

Ateneu Llibertari Paquita Dinamita

Paseig Marimon Asprer nº16 (La Bisbal)

CNT d'Olot - Plç. cinema colon nº4 (Olot)

L'Hortera - camí del torín (Hortes de Salt)

CGT de Girona - Av. Sant Narcís nº28, entresol (Girona)

Llibreria els Trobadors (L'Escala)

Abril 2012

Només hi ha un camí
per arribar a la llibertat
La
Destrucció
del
Capitalisme
PER UNA VAGA SALVATGE
EN LA QUE TERMOLIN LES
PODEROSES
ENEMIGUES DE L'ORDE ESTABLERT